

Predmet: Čuška/Qushk (Toplica Miladinović i dr.)

Broj predmeta: K.Po2 48/2010

Glavni pretres: 23.04.2013. godine

Izveštaj: advokat Mustafa Radoniq i advokat Milomir Matović, punomoćnici oštećenih

Svedok Marko Vukotić

Rođen je u selu Ljubenić/Lybeniq. Pre rata u selu je živelo oko 900 ljudi, od toga 600 Albanaca. Imali su skladne odnose - on je lično imao mnogo prijatelja, kuma meću Albancima, sa njima je odrastao, i danas ima kontakte sa njima. Poznato mu je da se za dva Albanca iz sela pričalo da su pripadnici OVK. Većina meštana sela bila je za Ibrahima Rugovu, pa nisu hteli da pristupe OVK. Tokom rata 1999. godine živio je u Peći/Pejë, a odlazio je u Ljubenić/Lybeniq. Radio je kao poreski inspektor u Peći/Pejë. Mobilisan je početkom bombardovanja u rezervni sastav vojske. Dobio je vojnu uniformu i pušku. Njegov zadatak je bio da čuva magacine kasarne u Peći/Pejë. Početkom rata bilo je sporadičnih paljenja kuća u Peći/Pejë. Grad je opusteo, dosta Albanaca je odmah napustilo grad. Čim je počelo bombardovanje, njega su njegovi prijatelji iz Ljubenića/Lybeniq zamolili da razgovara sa nekim iz vojske ili policije, da im predoči da oni nisu teroristi, i da ih ne treba dirati. On je razgovarao o tome sa Radovanom Paponjakom, komandrom saobraćajne policije u Peći/Pejë. Radovan Paponjak mu je rekao da tu ništa ne može da pomogne, da je stav vrha vlasti - da se eliminišu svi reproduktivno sposobni Albanci. Kada je pričao sa svojim prijateljima Albancima u Ljubeniću/Lybeniq o ovome, rekao im je da moraju da beže, da im nema spasa. Seća se da je odmah na početku bombardovanja bila bombardovana i kasarna u Peći/Pejë. I dana 1.04.1999. godine obezbeđivao je kasarnu, a posle podne je otišao u selo Zagrlje, pored Ljubenića/Lybeniq. Tu je bio kod svog prijatelja Lutovca. Čuo je rafale iz pravca Ljubenića/Lybeniq, i pomislio je da su snage NATO ušle u Srbiju, iz Albanije. Krenuo je prema Ljubeniću/Lybeniq. Usput je sreo 5 svojih komšija iz Ljubenića/Lybeniq, Srbe iz porodice Stojković. Bili su potišteni, svi osim jednog, i rekli su mu da se ubijaju njihove komšije Albanci. Dok je išao prema selu, video je 3-4 vojnika Vojske Jugoslavije kako izlaze iz šume. Nije želeo da ide u selo, nije imao snage. Već 2.04.1999. godine je otišao u komunalno preduzeće kod Slobodana Vlahovića, koji je tamo bio direktor. Pričali su, i on je iz tog razgovora shvatio da su u Ljubeniću/Lybeniq pobijeni ljudi. Kada je izašao ispred komunalnog preduzeća, video je spremne kamione. Ti kamioni, kako je on to shvatio, otišli su za Ljubenić/Lybeniq, kako bi sklonili leševe. Kasnije, kada je došao u Beograd, saznao je da je tada u Ljubeniću/Lybeniq ubijeno između 70 i 80 civila. Još dok je bio u Peći/Pejë 1999. godine, čuo je da je to uradila neka paravojna formacija - neki „frenkijevci“, „šakali“. Poznato mu je da je komandant tih „šakala“ bio Mrtvi, koji je bio izuzetno opasan čovek, i ulivao je strah svima u Peći/Pejë. Zna da su se Albanci vratili u Ljubenić/Lybeniq 15.06.1999. godine. Tada su uništili svu imovinu Srba. On i njegova porodica su tokom bombardovanja pomogli i spasili živote više Albanaca.